

גורלה של קטרינה

סיציליה

לפני זמן רב חי סוחר עשיר. עושרו היה גדול מעושרו של כל מלך בעולם. באולם הגדול שלו היו שלושה כסאות, אחד מזהב, שני מכסף ושלישי מיהלומים. אבל עושרו הגדול ביותר שלו הייתה בתו היחידה ששמה היה קטרינה. יום אחד ישבה קטרינה בחדרה כשפתאום נפתחה הדלת ונכנסה אישה גבוהה ויפה ובידה גלגל קטן. "קטרינה" אמרה האישה "מה היית מעדיפה, להיות מאושרת בצעירותך או בזקנתך?" קטרינה הופתעה כל כך שלא ידעה תחילה מה לענות והאישה שאלה שוב "מה עדיף לך, אושר בצעירותך או בזקנתך?" קטרינה חשבה "אם אומר צעירות מאושרת, הרי אחר כך אצטרך לסבול בהמשך חיי. לא, עדיף לי להיות לא מאושרת היום ולצפות לדבר טוב יותר בעתיד" והיא אמרה, תני לי את זקנתי מאושרת." "יהי כך" אמרה האישה. היא סובבה את הגלגל שלה ונעלמה פתאום, כמו שהופיעה.

האישה היפה הזו הייתה הגורל של קטרינה. ימים אחדים אחרי כן נודע לסוחר, אביה שכל האוניות הנהדרות שלו, עמוסות בסחורה בעלת ערך רב, טבעו בסערה גדולה ושלא נשאר לו כל רכוש. מכה זו הייתה קשה מדי בשבילו ותוך זמן קצר הוא מת מרוב ייאוש. קטרינה נשארה לבדה בעולם, בלי אגורה אחת ובלי מישהו שיכול היה לעזור לה. אך היא הייתה בת אמיצה והחליטה שהדבר היחידי שהיא יכולה לעשות זה ללכת לעיר הקרובה ולהיות משרתת. היא הכינה את עצמה לכך ויצאה לדרך. כשעברה ברחובה הראשי של עיר ראתה אותה אישה אחת שהביטה מחלון ושאלה "לאן את הולכת, בתי היפה?" "אך, גברתי, אני עניה מאוד ועלי למצוא מקום כמשרתת כדי להתקיים." האישה קיבלה אותה לעבודה, וקטרינה שירתה אותה יפה. אחרי זמן מה בעלת הבית אמרה לקטרינה "אני חייבת לעזוב לזמן מה. נעלי את הדלתות כדי שלא יכנסו גנבים לבית." אחרי שהיא הלכה קטרינה ישבה בחדרה ועשתה את עבודתה ופתאום הדלת נפרצה ולחדר נכנסה

הגורל שלה.

"הה, את כאן, קטרינה? חשבת שאעזוב אותך בשלום?" ותוך כדי כך היא פתחה את כל הארונות שבבית, הוציאה את כלי המיטה, שמלות ובגדי גוף, קרעה אותם לחתיכות קטנות וזרקה על הארץ. קטרינה המסכנה בכתה נורא כי חשבה, כשתחזור בעלת הבית ותראה את כל זה, היא תאשים אותי. היא קמה וברחה מהבית. הגורל אספה אז את כל הקרעים, איחדה אותם שוב, וכשהכל היה מסודר יפה במקומו עזבה גם היא את הבית.

כשחזרה בעלת הבית היא חיפשה את קטרינה ולא מצאה אותה. "אולי היא שדדה אותי" חשבה ובדקה את הבית סביב. אך הכל היה במקומו. היא לא הבינה מדוע קטרינה עזבה אבל כעבור כמה ימים שכרה משרתת אחרת במקומה. בינתיים קטרינה נדדה שוב, בלי לדעת לאן ללכת עד שהגיע לעיר אחרת. גם שם ראתה אותה אישה אצילה ששאלה אותה לאן פניה, ובסוף שכרה את שירותה. אך כמו בפעם הקודמת, כשקטרינה נשארה פעם לבדה בבית, הופיעה אשת הגורל, השמידה את הרכוש וקטרינה ברחה שוב.

כך זה נמשך הלאה, אבל אחרי שבע שנים הגורל הפסיקה לרדוף אחרי קטרינה והניחה לה לחיות בשלום. בעלת הבית האחרונה ששכרה אותה אמרה לה "יהיה עליך ללכת יום-יום להר שמעל העיר. שם תניחי על הארץ שני ככרות לחם ותקראי בקול רם 'הו, גבירתי, גורלי, בואי לקחת את תרומתי.' אזי תבוא הגורל שלי ותיקח את התרומה."

"זה אעשה ברצון" אמרה קטרינה.

כך עברו שנים ומדי יום קטרינה טיפסה על ההר עם סל ככרות הלחם. אמנם חייה היו טובים יותר מאשר קודם, אך לפעמים, כשאיש לא ראה, היא בכתה על החיים הקודמים שלה, ששונים היו כל כך ממה שיש לה עכשיו.

יום אחד בעלת הבית שלה הרגישה בבכיה ושאלה אותה על כך. אזי קטרינה סיפרה לה את סיפורה.

"בא לי רעיון" אמרה האישה "מחר כשתיקחי את הלחם שלי להר בקשי מהגורל שלי לדבר עם זו שלך ולבקש שתעזוב אותך בשלום. אולי יצא משהו מכך."

קטרינה קיבלה את הרעיון ולמחרת, כשעלתה להר, סיפרה לגורל הכל שסבלה וביקשה "הו

גבירתי, גורלה של בעלת הבית שלי, בקשי מגורל שלי שתניח לי."

ואשת הגורל ענתה "הו, נערת המסכנה, הרי הגורל שלך שוכבת קבורה תחת שבעה שמיכות ולא יכולה לשמוע כלום. אבל אם תבואי הנה מחר, אביא אותה איתי."

אחרי שקטרינה עזבה, גורל בעלת הבית הלכה לגורלה של קטרינה ואמרה "אחותי היקרה, אולי קטרינה סבלה מספיק. אולי הגיע זמן שיתחילו ימיה הטובים?"

ואחותה ענתה "תביאי אותה מחר אלי ואתן לה דבר מה שיעזור לה במצוקתה."

למחרת באה קטרינה מוקדם יותר להר והגורל הובילה אותה לאחותה ששכבה תחת שבעה שמיכות. זו נתנה לקטרינה כדור חוטי משי ואמרה "שמרי זאת. אולי זה יעזור לך פעם" והיא שמה שוב את שבעת השמיכות על ראשה.

קטרינה ירדה מההר בעצב רב. היא הלכה לבעלת הבית שלה, הראתה לה את כדור חוטי המשי ואמרה "מה אעשה עם כמשי הזה? זה לא שווה פרוטה ואין לי כל צורך בו."

"שמרי לך זאת" אמרה האישה "מי יודע איזו תועלת יביא לך הכדור הזה."

כעבור ימים אחדים התחילו בעיר הכנות לחתונתו של המלך. כל חייטי העיר עמלו על הכנת בגדים יפים בעלי רקמות עשירות. בגד החתונה היה כבר כמעט מוכן, אך התברר לחייטים שחסר להם משי כדי לגמור את הרקמות. צבע המשי היה מיוחד מאוד ולא ניתן היה למצוא שום דבר דומה. המלך הכריז שכל מי שימצא משי כזה יבוא אליו ויקבל פרס גדול. "קטרינה!" קראה בעלת הבית שביקרה אצל החייט וראתה את הבגד "המשי שלך הוא בדיוק בצבע מתאים. הביאי אותו למלך ותוכלי לקבל ממנו מה שרק תרצי!"

קטרינה לבשה את בגדיה הטובים ביותר והלכה לארמון המלך. שם היא בלטה ביופיה בין כל נשי החצר.

"הוד מלכותו" אמרה "הבאתי כדור חוטי משי שהוא בדיוק בצבע הדרוש, ואין אחר כזה בכל העיר."

המלך שמח מאוד, והחייטים מיד התחילו בעבודה. אבל איך לתגמל את מי שהביאה את המשי?

"הוד מלכותו" הציע אחד מאנשי חצר "אולי ניתן לה זהב במשקל שווה לזה של המשי שהביאה?" המלך הסכים. הביאו מאזניים גדולים ועל כף

אחת שמו חופן זהב ועל השניה את המשי. אך ראה! כמה שלא שמו זהב בכף, כדור המשי היה תמיד כבד יותר. אז ציווה המלך להביא מאזניים יותר גדולים ועליהם שמו את כל אוצרות הממלכה, אך עדיין כדור משי היה כבד יותר. לא נשאר למלך אלא כתר הזהב שעל ראשו. הוא הוריד אותו ושם על המאזניים ורק אז הם התאזנו.

"מאין לך המשי הזה?" שאל המלך.
"קיבלתי אותו מבעלת הבית שלי" ענתה קטרינה.
"זה לא יתכן. עליך לספר לי את האמת אחרת יורידו לך מיד את ראשך."
ואז קטרינה סיפרה את כל קורותיה. אחת מנשי החצר, אישה חכמה מאוד, אמרה לקטרינה "סבלת מספיק. עכשיו התהפך גורלך. הכתר איזן את המאזניים וזה סימן שתהיי למלכה!"
"אכן כך" קרא המלך "היא תהיה למלכה שלי כי היא יפה יותר מכל נשי החצר ולא אתחתן עם אף אחת אחרת."

וכך היה. את הכלה, שאיתה התכוון המלך להתחתן, שלחו חזרה לארצה ועוד באותו היום קטרינה הייתה למלכה וחיה מאושרת ומרוצה עד סוף חייה.